# ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

1. února 2007 *

Ve věci C-266/05 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 24. června 2005,

**Jose Maria Sison,** s bydlištěm v Utrechtu (Nizozemsko), zastoupený J. Fermonem, avocat,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

přičemž další účastnicí řízení je:

**Rada Evropské unie,** zastoupená M. Bauerem a E. Finnegan, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: angličtina.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, J. N. Cunha Rodrigues, K. Schiemann (zpravodaj), M. Ilešič a E. Levits, soudci,

generální advokát: L. A. Geelhoed,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. června 2006,

vydává tento

## Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se J. M. Sison domáhá, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 26. dubna 2005, Sison v. Rada (T-110/03, T-150/03 a T-405/03, Sb. rozh. s. II-1429, dále jen „napadený rozsudek"), kterým Soud zamítl žaloby směřující ke zrušení tří rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 21. ledna 2003 (dále jen „první rozhodnutí o odepření"), 27. února 2003 (dále jen „druhé rozhodnutí o odepření") a 2. října 2003 (dále jen „třetí rozhodnutí o odepření"), kterými byl odepřen přístup k některým dokumentům (společně dále jen „rozhodnutí o odepření").

## Právní a skutkový rámec

*Právní rámec*

2 Třetí, čtvrtý, devátý a jedenáctý bod odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) znějí následovně:

„(3) [...] Toto nařízení sjednocuje podněty, které orgány již učinily, aby se zvýšila průhlednost rozhodovacího procesu.

(4) Účelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům a stanovit obecné zásady a omezení tohoto přístupu podle čl. 255 odst. 2 Smlouvy o ES.

[...]

(9) S některými dokumenty je třeba kvůli jejich velice citlivému obsahu zacházet zvláštním způsobem. [...]

[...]

(11) V zásadě by měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů. Je však třeba chránit některé veřejné a soukromé zájmy prostřednictvím výjimek. [...]"

3 Článek 1 písm. a) zmíněného nařízení uvádí, že toto nařízení má za cíl „vymezit zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise [...] uvedeného v článku 255 Smlouvy o ES tak, aby se zajistil co nejširší přístup k dokumentům".

4 Článek 2 téhož nařízení, nazvaný „Oprávněné osoby a oblast působnosti", stanoví:

„1. Všichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení.

[...]

5. Citlivé dokumenty vymezené v čl. 9 odst. 1 podléhají zvláštnímu zacházení v souladu s uvedeným článkem.

[...]"

5 Článek 4 nařízení č. 1049/2001, nazvaný „Výjimky“, stanoví:

„1. Orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

a) veřejného zájmu, pokud jde o

— veřejnou bezpečnost,

— obranné a vojenské záležitosti,

— mezinárodní vztahy,

— finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku Společenství nebo členského státu;

[...]

2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany

— obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,

— soudního řízení a právního poradenství,

— cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

[...]

4. U dokumentů třetích osob konzultuje orgán třetí osobu pro posouzení, zda má uplatnit výjimku uvedenou v odstavci 1 nebo 2, není-li zřejmé, zda dokument má nebo nemá být zpřístupněn.

5. Členský stát může požádat orgán, aby nezveřejňoval dokument pocházející z tohoto členského státu bez jeho předchozího souhlasu.

6. Pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní.

[...]"

6 Článek 6 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Žádosti o přístup k dokumentu se vyhotovují v jakékoli písemné podobě [...] Žadatel nemusí uvádět důvody žádosti."

7 Článek 9 téhož nařízení stanoví:

„1. Citlivé dokumenty jsou dokumenty orgánů nebo subjektů zřízených těmito orgány, členských států, třetích zemí nebo mezinárodních organizací, které jsou klasifikovány jako ‚TRÈS SECRET/TOP SECRET', ‚SECRET' nebo ‚CONFIDENTIEL' v souladu s předpisy daného orgánu na ochranu základních zájmů Evropské unie nebo jednoho či více členských států v oblastech spadajících pod čl. 4 odst. 1 písm. a), zejména v oblastech veřejné bezpečnosti, obrany a vojenských záležitostí.

[...]

3. Citlivé dokumenty se zaznamenávají do rejstříku a uvolňují pouze se souhlasem jejich původce.

4. Každé rozhodnutí některého orgánu o odepření přístupu k citlivému dokumentu je odůvodněno způsobem, který nepoškodí zájmy, jež chrání článek 4.

[...]"

8 Podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 1049/2001:

„Rejstřík obsahuje ke každému dokumentu referenční číslo [...], předmět nebo krátký popis obsahu dokumentu [...] Odkazy se činí způsobem, který neohrozí ochranu zájmů uvedených v článku 4."

9 Článek 12 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení, nazvaný „Přímý přístup v elektronické formě nebo prostřednictvím rejstříku", stanoví:

„1. Orgány zpřístupní veřejnosti dokumenty v co nejširším měřítku v elektronické formě nebo prostřednictvím rejstříku v souladu s pravidly daného orgánu.

2. Zejména legislativní dokumenty, to znamená dokumenty vytvořené nebo obdržené v průběhu procesu přijímání aktů, které jsou v členských státech nebo pro členské státy právně závazné, by měly být s výhradou článků 4 a 9 přímo přístupné."

*Skutečnosti předcházející sporu*

10 Skutečnosti předcházející sporu vylíčil Soud v bodech 2 až 8 napadeného rozsudku následovně:

„2 Dne 28. října 2002 přijala Rada Evropské unie rozhodnutí 2002/848/ES provádějící čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a zrušující rozhodnutí 2002/460/ES (Úř. věst. L 295, s. 12). Toto rozhodnutí zahrnulo žalobce do seznamu osob podléhajících zmrazení finančních prostředků a jiných finančních a hospodářských zdrojů, zavedeného tímto nařízením (dále jen ‚sporný seznam'). Tento seznam byl aktualizován zejména rozhodnutím Rady 2002/974/ES ze dne 12. prosince 2002 (Úř. věst. L 337, s. 85) a rozhodnutím Rady 2003/480/ES ze dne 27. června 2003 (Úř. věst. L 160, s. 81), zrušujícími předchozí rozhodnutí a zavádějícími nový seznam. Jméno žalobce bylo na tomto seznamu vždy zachováno.

3 V souladu s nařízením č. 1049/2001 žádal žalobce potvrzující žádostí ze dne 11. prosince 2002 o přístup k dokumentům, které vedly Radu k přijetí rozhodnutí 2002/848, a o sdělení totožnosti států, které v tomto ohledu poskytly určité dokumenty. Potvrzující žádostí ze dne 3. února 2003 žádal žalobce o přístup ke všem novým dokumentům, které vedly Radu k přijetí rozhodnutí 2002/974, kterým byl zachován na sporném seznamu, a o sdělení totožnosti států, které v tomto ohledu poskytly určité dokumenty. Zvláštní potvrzující žádostí ze dne 5. září 2003 žádal žalobce o přístup k zápisu ze zasedání Výboru stálých zástupců (Coreper) 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP týkajícího se rozhodnutí 2003/480, jakož i ke všem dokumentům předloženým Radě před přijetím rozhodnutí 2003/480, které byly základem pro jeho zahrnutí a jeho zachování na sporném seznamu.

4 Rada na každou z těchto žádostí namítla odepření přístupu, byť i částečného, [prvním, druhým a třetím rozhodnutím o odepření].

5 Co se týče prvního a druhého rozhodnutí o odepření, Rada udává, že informace, které vedly k přijetí rozhodnutí zakládajících sporný seznam, jsou uvedené v shrnujících zápisech Coreper ze dne 23. října 2002 (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) a 4. prosince 2002 (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51), klasifikovaných jako ‚CONFIDENTIEL EU'.

6 Rada odepřela přístup k těmto zápisům, dovolávajíc se čl. 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Vyjádřila jednak, že ‚zpřístupnění [těchto zápisů], jakož i informací v držení orgánů členských států, které bojují proti terorismu, by umožnilo osobám, skupinám a entitám, které jsou předmětem těchto informací, narušit činnosti vedené těmito orgány a vedlo by k vážnému porušení veřejného zájmu, co se týče veřejné bezpečnosti'. Kromě toho by podle Rady ‚zpřístupnění dotyčných informací vedlo také k porušení ochrany veřejného zájmu, co se týče mezinárodních vztahů, neboť akce vedené v rámci boje proti terorismu zahrnují rovněž orgány třetích států'. Rada odepřela částečný přístup k těmto informacím z důvodu, že ‚byly v celém

rozsahu zahrnuty do uvedených výjimek'. Rada dále odepřela sdělit totožnost členských států, které poskytly relevantní informace, a oznámila, že ‚orgán[y], které jsou původci předmětných informací, po konzultaci podle čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 odepřel[y] zpřístupnění žádané informace'.

7 Co se týče třetího rozhodnutí o odepření, Rada nejdříve uvedla, že žádost žalobce se týká stejného dokumentu, k němuž mu byl odepřen přístup prvním rozhodnutím o odepření. Rada potvrdila své první rozhodnutí o odepření a dodala, že přístup k zápisu 13 441/02 musí být rovněž odepřen na základě výjimky týkající se soudních řízení (čl. 4 odst. 2 druhá odrážka nařízení č. 1049/2001). Rada poté uznala, že uvedla omylem jakožto relevantní zápis 11 311/03 týkající se rozhodnutí 2003/480. V tomto ohledu vyjádřila, že neobdržela jinou informaci nebo dokument odůvodňující zrušení rozhodnutí 2002/848 v rozsahu, v němž se dotýká žalobce.

8 Žalobce podal žalobu na neplatnost proti rozhodnutí 2002/974, zapsanou do rejstříku kanceláře Soudu pod číslem T-47/03."

**Řízení před Soudem a napadený rozsudek**

11 Navrhovatel podal k Soudu tři po sobě následující žaloby směřující ke zrušení prvního rozhodnutí o odepření (věc T-110/03), druhého rozhodnutí o odepření (věc T-150/03) a třetího rozhodnutí o odepření (věc T-405/03). Tyto tři věci byly spojeny.

12 Napadeným rozsudkem Soud zamítl všechny uvedené žaloby.

13 Jak vyplývá z bodů 26, 34 a 35 napadeného rozsudku, žaloba ve věci T-405/03 byla prohlášena jednak za nepřípustnou v rozsahu, v němž se týká čistě potvrzujícího odepření přístupu k zápisu 13 441/02, a jednak za neopodstatněnou v rozsahu, v němž se týká odepření přístupu k jiným dokumentům, neboť Soud měl v tomto ohledu za to, že neexistence takových dokumentů byla dokázána právně dostačujícím způsobem.

14 Žaloba ve věci T-150/03 byla zamítnuta jako neopodstatněná, neboť Soud došel v bodě 38 napadeného rozsudku k závěru, že dokumenty požadované žalobcem neexistují.

15 Pokud jde o věc T-110/03, Soud nejprve rozhodl v bodech 46 a 47 napadeného rozsudku:

„46 Co se týče rozsahu přezkumu legality rozhodnutí o odepření Soudem, je třeba poznamenat, že v rozsudcích [ze dne 19. července 1999,] Hautala v. Rada, [T-14/98, Recueil, s. II-2489], bod 71, a [ze dne 7. února 2002,] Kuijer v. Rada, [T-211/00, Recueil, s. II-485], bod 53, Soud přiznal Radě široký prostor pro uvážení v rámci rozhodnutí o odepření založeném, jako v projednávaném případě, částečně na ochraně veřejného zájmu v oblasti mezinárodních vztahů. V rozsudku Kuijer v. Rada, [...], byl přiznán takový prostor pro uvážení orgánu, když tento odůvodnil své odepření přístupu, dovolávaje se obecně ochrany veřejného zájmu. Proto v oblastech týkajících se povinných výjimek z přístupu veřejnosti k dokumentům stanoveným v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 disponují orgány širokým prostorem pro uvážení.

47 V důsledku toho se musí přezkum legality rozhodnutí orgánů odpírajících přístup k dokumentům z důvodu výjimek týkajících se veřejného zájmu stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 vykonávaný Soudem omezit na ověření respektování procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, jakož i nedostatku zjevně nesprávného posouzení skutkových zjištění a [překročení] zneužití pravomoci (viz obdobně rozsudky Hautala v. Rada, [...], body 71 a 72, potvrzený v řízení o opravném prostředku, a Kuijer v. Rada, [...], bod 53).“

16 Soud rozhodl v bodech 50 až 55 napadeného rozsudku o žalobním důvodu navrhovatele, podle něhož znamená odepření přístupu k požadovaným dokumentům porušení práva na spravedlivý proces, konkrétněji záruk stanovených v čl. 6 odst. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jakož i porušení zásady proporcionality, takto:

„50 Je třeba jednak připomenout, že podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 jsou osobami oprávněnými k přístupu k dokumentům orgánů ‚[v]šichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě‘. Z toho vyplývá, že účelem tohoto nařízení je zaručit přístup ke všem veřejným dokumentům, a nikoliv pouze přístup žadatele k dokumentům, které se jej týkají.

51 Kromě toho jsou výjimky z přístupu k dokumentům stanovené čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 upraveny kogentně. Z toho vyplývá, že orgány jsou povinny odepřít přístup k dokumentům spadajícím pod tyto výjimky, je-li předložen důkaz o uvedených okolnostech (viz obdobně rozsudky Soudu ze dne 5. března 1997, WWF UK v. Komise, T-105/95, Recueil, s. II-313, bod 58, a ze dne 13. září 2000, Denkavit Nederland v. Komise, T-20/99, Recueil, s. II-3011, bod 39).

52 Proto zvláštní zájem, který může uplatňovat žadatel o přístup k dokumentu týkajícímu se jej osobně, nemůže být zohledněn v rámci uplatnění povinných výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001.

53 Žalobce v podstatě tvrdí, že Rada byla povinna umožnit mu přístup k požadovaným dokumentům v rozsahu, v němž jsou tyto dokumenty nezbytné k tomu, aby mu bylo zaručeno právo na spravedlivý proces v rámci věci T-47/03.

54 Vzhledem k tomu, že se Rada dovolávala povinných výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 v prvním rozhodnutí o odepření, nemůže jí být vytýkáno, že nezohlednila případnou zvláštní potřebu žalobce mít požadované dokumenty k dispozici.

55 Proto, i kdyby se dokonce tyto dokumenty jevily nezbytnými k obraně žalobce v rámci věci T-47/03, což je otázkou spadající do přezkumu posledně uvedené věci, tato okolnost není relevantní pro posouzení platnosti prvního rozhodnutí o odepření."

17 Pro zamítnutí druhého žalobního důvodu dovolávaného navrhovatelem, který vychází z toho, že v prvním rozhodnutí o odepření byla porušena povinnost odůvodnění příslušející orgánům na základě článku 253 ES, se Soud opřel o následující odůvodnění:

„60 Co se týče žádosti o přístup k dokumentům, musí dotčený orgán, pokud odepře takový přístup, prokázat v každém konkrétním případě na základě informací,

kterými disponuje, že dokumenty, ke kterým je požadován přístup, skutečně spadají pod výjimky vyjmenované v nařízení č. 1049/2001 (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 2000, Nizozemsko a van der Wal v. Komise, C-174/98 P a C-189/98 P, Recueil, s. I-1, bod 24). Může být nicméně nemožné uvést důvody odůvodňující důvěrnost každého dokumentu, aniž by byl zpřístupněn obsah tohoto dokumentu, a tedy výjimka zbavena svého základního účelu (viz obdobně rozsudek WWF UK v. Komise, [...], bod 65).

61 V rámci této judikatury tedy přísluší orgánu, který odepřel přístup k dokumentu, poskytnout odůvodnění umožňující porozumět a ověřit jednak, zda požadovaný dokument je skutečně dotčen oblastí stanovenou uvedenou výjimkou, a jednak, zda je potřeba ochrany ohledně této výjimky skutečná.

62 V projednávaném případě, co se týče zápisu 13 441/02, uvedla Rada jasně výjimky, na kterých zakládá své odepření, kumulativním uvedením první a třetí odrážky čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001. Uvedla, proč jsou tyto výjimky relevantní ve vztahu k dotyčným dokumentům, když odkázala na boj proti terorismu a zásah třetích států. Dále podala krátké vysvětlení týkající se potřeby uvedené ochrany. Co se tak týče veřejné bezpečnosti, vyjádřila, že sdělení dokumentů by osobám, které jsou předmětem těchto informací, dalo příležitost narušit činnost veřejných orgánů. Co se týče mezinárodních vztahů, stručně připomněla zahrnutí třetích států do rámce boje proti terorismu. Stručnost tohoto odůvodnění je přípustná s ohledem na skutečnost, že uvedení dodatečných informací odkazujících zejména na obsah uvedených dokumentů by zbavilo uvedené výjimky jejich účelu.

63 Co se týče odepření částečného přístupu k těmto dokumentům, uvedla Rada výslovně, že jednak tuto možnost zkoumala, a jednak že důvodem, pro který

byla tato možnost odmítnuta, bylo to, že dotyčné dokumenty byly v celém rozsahu zahrnuty do uvedených výjimek. Ze stejných důvodů, jako jsou dříve uvedené důvody, nemohla Rada přesně určit informace obsažené v těchto dokumentech, aniž by zbavila uvedené výjimky jejich účelu. Skutečnost, že se toto odůvodnění zdá být stereotypním, nepředstavuje sama o sobě nedostatek odůvodnění, jelikož nebrání pochopení ani ověření uvedeného odůvodnění.

64 Co se týče totožnosti států, které poskytly relevantní dokumenty, je třeba poznamenat, že Rada sama ve svých původních rozhodnutích o odepření uvedla existenci dokumentů pocházejících ze třetích států. Jednak uvedla Rada výjimku uvedenou v tomto ohledu, a to čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. Kromě toho předložila dvě kritéria uplatnění této výjimky. Zaprvé se Rada implicitně, ale nezbytně domnívala, že dotčené dokumenty byly citlivými dokumenty. Tento prvek se zdá být srozumitelný a lze jej ověřit z hlediska souvislosti, ve které je uveden, zvláště z hlediska klasifikace dotčených dokumentů ‚CONFIDENTIEL EU'. Zadruhé vyjádřila Rada, že konzultovala příslušné orgány a obdržela jejich námitky vůči jakémukoliv zpřístupnění jejich totožnosti.

65 I přes relativní stručnost odůvodnění prvního rozhodnutí o odepření (dvě stránky) bylo žalobci plně umožněno porozumět důvodům odepření, které mu byly namítnuty, a Soudu vykonat jeho přezkum. Rada tudíž správně odůvodnila uvedená rozhodnutí."

18 Třetím žalobním důvodem vycházejícím z porušení práva na přístup k dokumentům se navrhovatel dovolával porušení čl. 1 druhého pododstavce EU, čl. 6 odst. 1 EU a článku 255 ES, jakož i čl. 4 odst. 1 písm. a) a odst. 6 a čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001.

19 V bodech 71 až 82 napadeného rozsudku Soud zejména rozhodl následovně o první části tohoto třetího žalobního důvodu, podle níž při přijímání prvního rozhodnutí o odepření Rada opomenula přezkoumat konkrétně otázku, zda může zpřístupnění požadovaných informací poškodit veřejný zájem, a současně opomenula vyvážit vlastní zájmy a zájmy žalobce a porušila zásadu restriktivního výkladu výjimek z práva na přístup k dokumentům:

„71 Je namístě předem připomenout, že Rada nebyla povinna v rámci výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 zohlednit zvláštní zájem žalobce obdržet požadované dokumenty (viz body 52 a 54 výše).

[...]

74 Co se zaprvé týče ochrany veřejného zájmu, pokud jde o veřejnou bezpečnost, [...]

[...]

77 [...] je třeba připustit, že efektivita boje proti terorismu předpokládá, že informace, kterými disponují veřejné orgány, týkající se osob nebo entit podezřelých z terorismu, budou zachovávány v tajnosti za účelem zachování jejich relevantnosti a umožnění efektivní akce. Proto by sdělení požadovaného dokumentu veřejnosti nutně porušilo veřejný zájem týkající se veřejné bezpečnosti. V tomto ohledu nemůže být přípustné rozlišení mezi strategickými

trategickými informacemi a informacemi týkajícími se žalobce osobně uvedené žalobcem. Jakákoli osobní informace totiž nutně zahrnuje určité strategické aspekty boje proti terorismu, jako jsou zdroje informací, povaha těchto informací nebo míra dohledu nad osobami podezřelými z terorismu.

78 Rada se tedy nedopustila zjevně nesprávného posouzení odepřením přístupu k zápisu 13 441/02 z důvodů veřejné bezpečnosti.

79 Co se zadruhé týče ochrany veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy, je s ohledem na rozhodnutí 2002/848 a nařízení č. 2580/2001 zřejmé, že jejich cíl, a sice boj proti terorismu spadá do rámce mezinárodní akce, která vyšla z rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373 (2001) ze dne 28. září 2001. V rámci této globální akce jsou státy vyzvány ke spolupráci. Prvky této mezinárodní spolupráce jsou tedy velmi pravděpodobně, takřka určitě, uvedeny v požadovaném dokumentu. V každém případě žalobce nezpochybnil skutečnost, že třetí státy byly zapojeny do přijetí rozhodnutí 2002/848. Naopak požadoval sdělení totožnosti těchto států. Z toho vyplývá, že požadovaný dokument skutečně spadá do oblasti výjimky týkající se mezinárodních vztahů.

80 Tato mezinárodní spolupráce v oblasti terorismu předpokládá důvěru států v důvěrnost přiznanou informacím poskytnutým Radě. S ohledem na povahu požadovaného dokumentu se tedy Rada mohla právem domnívat, že zpřístupnění tohoto dokumentu může poškodit postavení Evropské unie v mezinárodní spolupráci v oblasti boje proti terorismu.

81 V tomto ohledu musí být argument žalobce, podle kterého pouhá skutečnost, že třetí státy jsou zapojeny do činnosti orgánů, nemůže ospravedlnit použití výjimky v daném případě, odmítnut z důvodů uvedených výše. Oproti tomu, co předpokládá tento argument, totiž spolupráce třetích států spadá do rámce zvláště citlivého, a to boje proti terorismu, který odůvodňuje, aby tato spolupráce zůstala tajnou. Navíc z rozhodnutí, čteného jako celek, vyplývá, že dokonce dotčené státy odmítly, aby byla zpřístupněna jejich totožnost.

82 Z toho vyplývá, že se Rada nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že zpřístupnění požadovaného dokumentu by mohlo porušit veřejný zájem, pokud jde o mezinárodní vztahy."

20 Soud se v bodech 91 až 99 napadeného rozsudku vyslovil k třetí části třetího žalobního důvodu, podle níž restriktivní výklad „pravidla původce" předpokládá, že Rada uvede totožnost států, které poskytly dokumenty týkající se rozhodnutí 2002/848, jakož i přesnou povahu těchto dokumentů, aby žalobci bylo umožněno podat žádost o přístup k těmto dokumentům u jejich původců, takto:

„91 Je třeba předem poznamenat, že argumentace žalobce je založena zejména na dřívější judikatuře týkající se kodexu chování ze dne 6. prosince 1993 týkajícího se přístupu veřejnosti k dokumentům Rady a Komise (Úř. věst. L 340, s. 41, dále jen ‚kodex chování'), provedeného rozhodnutím Rady 93/731/ES ze dne 20. prosince 1993 o přístupu veřejnosti k dokumentům Rady (Úř. věst. L 340, s. 43) a rozhodnutím Komise 94/90/ESUO, ES, Euratom ze dne 8. února 1994 o přístupu veřejnosti k dokumentům Komise (Úř. věst. L 46, s. 58).

92 Na základě tohoto kodexu chování, pokud je původcem dokumentu, který má v držení orgán Společenství, třetí osoba, musí být žádost o přístup adresována přímo této osobě. Soudní dvůr z toho vyvodil, že orgán musí upřesnit dotčené osobě totožnost původce dokumentu, aby se na něj posledně uvedená mohla obrátit přímo (rozsudek [ze dne 6. března 2003,] Interporc v. Komise, [C-41/00 P, Recueil, s. I-2125], bod 49).

93 Oproti tomu podle čl. 4 odst. 4 a 5 nařízení č. 1049/2001 přísluší samotnému dotčenému orgánu konzultovat třetí osoby – původce bez ohledu na pozitivní nebo negativní odpověď na předloženou žádost o přístup. V případě členských států mohou tyto požadovat, aby byl zohledněn jejich souhlas.

94 Pravidlo původce tak, jak bylo uvedeno v kodexu chování, tedy v nařízení č. 1049/2001 prošlo podstatnou změnou. Z toho vyplývá, že totožnost původce nabyla menší důležitosti než podle předchozího režimu.

95 Kromě toho stanoví pro citlivé dokumenty čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, že tyto dokumenty ‚se zaznamenávají do rejstříku a uvolňují pouze se souhlasem jejich původce'. Musí tedy být konstatováno, že s citlivými dokumenty se zachází podle odlišného režimu, jehož cílem je zjevně zaručit tajnost, co se týče jejich obsahu, a dokonce jejich existence.

96 Rada tudíž neměla povinnost zpřístupnit dotčené dokumenty, jejichž původci jsou státy, týkající se přijetí rozhodnutí 2002/848, včetně totožnosti těchto původců, jelikož tyto dokumenty jsou zaprvé dokumenty citlivými a zadruhé státy – původci odmítly jejich sdělení.

97 Přitom je třeba konstatovat, že žalobce nezpochybňuje ani právní základ uváděný Radou, a to čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, který předpokládá, že dotyčné dokumenty jsou považovány za citlivé, ani skutečnost, že Rada obdržela negativní stanovisko států – původců dotyčných dokumentů.

98 Jako doplnění není pochyb o tom, že dotčené dokumenty jsou citlivými dokumenty. [...] Kromě toho s ohledem na domněnku legality, která se pojí s každým prohlášením orgánu, je namístě poznamenat, že žalobce neposkytl žádný důkaz o tom, že prohlášení Rady – podle kterého obdržela negativní stanovisko dotyčných států – bylo nesprávné.

99 Proto Rada právem odepřela zpřístupnění dotčených dokumentů včetně totožnosti jejich původců."

**Ke kasačnímu opravnému prostředku**

21 Svým kasačním opravným prostředkem, na jehož podporu se dovolává pěti důvodů kasačního opravného prostředku, se navrhovatel domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, a poté sám rozhodl spor tak, že vyhoví návrhovým žádáním předloženým v řízení v prvním stupni za účelem zrušení rozhodnutí o odepření. Navrhovatel se také domáhá, aby Radě byla uložena náhrada nákladů řízení.

22 Rada navrhuje zamítnutí kasačního opravného prostředku a uložení náhrady nákladů řízení navrhovateli.

*Ke kasačnímu opravnému prostředku, pokud jde o věci T-150/03 a T-405/03*

23 Úvodem je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury z článku 225 ES, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a čl. 112 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, které tento návrh podporují specifickým způsobem (rozsudek ze dne 12. září 2006, Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, Sb. rozh. s. I-7795, bod 49 a citovaná judikatura).

24 I když v projednávaném případě navrhovatel ve svém návrhu navrhuje zrušení napadeného rozsudku v rozsahu, v němž se tento vyslovil k věcem T-110/03, T-150/03 a T-405/03, je nutno konstatovat, že pět důvodů vznesených na podporu kasačního opravného prostředku je namířeno výslovně proti odůvodnění, o které Soud opřel své zamítnutí žaloby ve věci T-110/03. Naproti tomu zmíněné důvody kasačního opravného prostředku neobsahují žádnou kritiku odůvodnění, na jehož základě Soud zamítl žaloby ve věcech T-150/03 a T-405/03.

25 Za těchto podmínek musí být kasační opravný prostředek odmítnut jako nepřípustný v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení napadeného rozsudku, pokud jde o zamítnutí žalob ve věcech T-150/03 a T-405/03.

*Ke kasačnímu opravnému prostředku, pokud jde o věc T-110/03*

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení článků 220 ES, 225 ES a 230 ES, jakož i práv obhajoby, práva na spravedlivý proces a práva na účinnou právní ochranu

— Argumentace navrhovatele

26 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že Soud tím, že v bodech 46 a 47 napadeného rozsudku rozhodl, že Rada disponuje neomezenou posuzovací pravomocí k odepření přístupu k dokumentům z důvodu výjimek vycházejících z ochrany veřejného zájmu uvedených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 a že soudní přezkum takové posuzovací pravomoci je omezen na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, jakož i neexistence zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a zneužití pravomoci, neprávem omezil rozsah úplného přezkumu legality, který mu přísluší na základě článku 230 ES. Článek 67 odst. 3 jednacího řádu Soudu ostatně Soudu dovoluje, aby opřel svůj přezkum o přezkum obsahu dokumentu, k němuž byl odepřen přístup, což také potvrzuje, že Soud je povinen provádět úplný přezkum legality rozhodnutí orgánů v oblasti přístupu veřejnosti k dokumentům těchto orgánů.

27 Podpůrně navrhovatel uplatňuje, že takový úplný přezkum legality je odůvodněn alespoň s ohledem na zvláštnosti projednávaného případu, který se totiž ze tří důvodů odlišuje od věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Hautala v. Rada, na něhož odkazují body 46 a 47 napadeného rozsudku. Zaprvé, požadované dokumenty a první rozhodnutí o odepření zcela spadají do působnosti Smlouvy o ES, a nikoliv do působnosti společné zahraniční a bezpečnostní politiky definované v hlavě V Smlouvy o EU. Zadruhé, uvedené dokumenty neslouží k vnitřnímu použití, ale jsou určeny k použití v rámci zákonodárného procesu, a tudíž k nim musí být

umožněn širší přístup. Zatřetí, navrhovatel má oprávněný zájem získat přístup k uvedeným dokumentům, které se ho osobně dotýkají a vedly k jeho zápisu na sporný seznam.

28 Tím, že v tomto posledně uvedeném ohledu v bodu 52 napadeného rozsudku rozhodl, že zvláštní zájem, který může uplatňovat žadatel o přístup k dokumentu, jímž je osobně dotčen, nemůže být zohledněn pro uplatnění povinných výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001, se Soud podle navrhovatele dopustil dvojího nesprávného právního posouzení.

29 Jednak opomenul vykonat přezkum z hlediska základní zásady uvedené v čl. 6 odst. 3 písm. a) EÚLP, podle něhož „každý, kdo je obviněn z trestného činu, má [...] minimální práv[o] být neprodleně [...], podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu", přestože se na žalobce vztahuje takové ustanovení z důvodu jeho zápisu na sporný seznam. Kromě toho tím, že Soud tak ponechal bez povšimnutí zvláštní zájem žalobce, porušil pravidlo, podle něhož rozhodnutí týkající se žádosti o přístup k dokumentům musí být přijato na základě přezkumu okolností každého případu.

30 Druhou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel uplatňuje, že Soud tím, že nepřezkoumal legalitu prvního rozhodnutí o odepření s ohledem na zásadu uvedenou v čl. 6 odst. 3 písm. a) EÚLP a neodpověděl na jeho argumenty k tomuto bodu, porušil práva obhajoby a obecnou zásadu zaručující právo na spravedlivý proces.

31 Ve třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že Soud tím, že omezil rozsah přezkumu legality, a tím, že nepřijal argument vycházející z porušení zásady uvedené v čl. 6 odst. 3 písm. a), porušil právo na účinnou soudní ochranu, která navrhovateli náleží na základě článku 13 EÚLP.

— Závěry Soudního dvora

32 Pokud jde o první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že rozsah přezkumu legality, který přísluší soudu Společenství na základě článku 230 ES, se může měnit podle zohledňovaných oblastí.

33 Co se týče soudního přezkumu dodržování zásady proporcionality, Soudní dvůr tak rozhodl, že je třeba zákonodárci Společenství přiznat širokou posuzovací pravomoc v oblastech, které z jeho strany předpokládají volby politické, ekonomické a sociální povahy a v jejichž rámci má zákonodárce provést komplexní posouzení. Z toho Soudní dvůr vyvozuje, že legalita takového opatření může být dotčena pouze zjevně nepřiměřeným charakterem opatření přijatého v těchto oblastech ve vztahu k cíli, který hodlá příslušný orgán sledovat (viz zejména rozsudek ze dne 10. ledna 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Sb. rozh. s. I-403, bod 80 a citovaná judikatura).

34 V rozporu s tím, co tvrdí navrhovatel, Soud právem ve smyslu takto připomenuté judikatury v bodě 46 napadeného rozsudku rozhodl, že co se týče rozsahu soudního přezkumu legality rozhodnutí Rady, kterým odepřela přístup veřejnosti k dokumentu z důvodu jedné z výjimek týkajících se veřejného zájmu uvedených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001, je třeba Radě přiznat široký prostor pro uvážení, aby mohla určit, zda zpřístupnění dokumentů spadajících do oblastí, na které se vztahují uvedené výjimky, může poškodit veřejný zájem. Soud také právem rozhodl v bodě 47 napadeného rozsudku, že přezkum legality takového rozhodnutí soudem Společenství se proto musí omezit na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, jakož i neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci.

35 Zaprvé je třeba připustit, že zvláště citlivá a zásadní povaha zájmů chráněných v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 ve spojení se závazným charakterem odepření přístupu, které musí podle zmíněného ustanovení orgán namítat, pokud by zpřístupnění dokumentu veřejnosti poškodilo tyto zájmy, přiznává rozhodnutí, které tak musí být orgánem přijato, komplexní a choulostivý charakter, který si žádá mimořádný stupeň obezřelosti. Takové rozhodnutí potřebuje tudíž určitý prostor pro uvážení.

36 Zadruhé je třeba uvést, že kritéria uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 jsou velmi obecná, neboť jak vyplývá ze znění tohoto ustanovení, odepření přístupu musí být totiž namítáno, pokud by zpřístupnění dotčeného dokumentu „porušilo" ochranu „veřejného zájmu", pokud jde zejména o „veřejnou bezpečnost" nebo „mezinárodní vztahy".

37 V tomto ohledu z přezkumu prací, které předcházely přijetí zmíněného nařízení, vyplývá, že nebyly přijaty různé návrhy směřující k většímu upřesnění působnosti výjimek týkajících se veřejného zájmu, na které odkazuje čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení, což by bezpochyby umožnilo v odpovídající míře zvýšit možnosti soudního přezkumu, pokud jde o posouzení orgánem.

38 Jedná se tak zejména o upřesnění, které je uvedeno v návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. června 2000 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. C 177 E, s. 70), jehož cílem bylo vyhradit působnost těchto výjimek pro případy „závažného porušení" ochrany zmíněných zájmů. Tak tomu je také v případě třicáté změny výše uvedeného návrhu, obsažené v legislativním návrhu uvedeném ve zprávě Výboru pro občanská práva a svobody, spravedlnost a vnitřní věci Evropského parlamentu (A5-0318/2000), kterým bylo navrhováno přeformulovat článek 4 tak, aby přístup byl odepřen, pokud

by zpřístupnění dokumentu mohlo „značně“ ohrozit veřejnou bezpečnost nebo „životně důležitý zájem“ v mezinárodních vztazích Unie.

39 Zatřetí a jak právem uplatňuje Rada, čl. 67 odst. 3 jednacího řádu Soudu nemůže zpochybnit opodstatněnost zásad uvedených v bodech 46 a 47 napadeného rozsudku. Toto ustanovení, které je uvedeno v hlavě II kapitole 3 oddílu 2 tohoto jednacího řádu a jež se týká provádění důkazů, totiž ve svém třetím pododstavci pouze stanoví, že „[p]okud byl Soudu předložen dokument, k němuž orgán Společenství odepřel přístup, v rámci řízení, které se týká legality tohoto odepření, není uvedený dokument předán ostatním účastníkům řízení“. Přitom takové ustanovení má především za cíl zachovat účinky rozhodnutí přijatého orgánem o nepředání dokumentu, dokud Soud nerozhodne ve věci, jelikož takové nepředání představuje právě předmět sporu předloženého Soudu. Naproti tomu uvedené procesní ustanovení nemůže, i když potvrzuje, že se Soud případně může seznámit s dokumentem, jehož přístup byl veřejnosti odepřen, mít žádnou relevanci pro vymezení rozsahu soudního přezkumu příslušejícího soudu Společenství na základě Smlouvy o ES.

40 Začtvrté, pokud jde o podpůrnou argumentaci navrhovatele vycházející z údajných zvláštností projednávaného případu, jak jsou uvedeny v bodě 27 tohoto rozsudku, je třeba konstatovat, že ani tyto zvláštnosti nemohou mít žádný vliv na rozsah soudního přezkumu, který v projednávaném případě přísluší Soudu.

41 Zaprvé, pokud jde o tvrzení navrhovatele, že požadované dokumenty přispěly v tomto případě k přijetí aktu legislativní povahy, stačí uvést, že i kdyby tomu tak bylo, takové tvrzení by nemohlo ovlivnit otázku, zda zpřístupnění zmíněných dokumentů může poškodit zájmy chráněné čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001, a proto ani otázku, zda musí být požadovaný přístup k těmto dokumentům odepřen. V tomto ohledu je třeba zejména uvést, že i když čl. 12

odst. 2 zmíněného nařízení stanoví, že dokumenty vytvořené nebo obdržené v průběhu procesu přijímání aktů, které jsou v členských státech nebo pro členské státy právně závazné, by měly být přímo přístupné, dodává nicméně, že tomu tak je pouze tehdy, pokud články 4 a 9 nestanoví jinak.

42 Zadruhé, pokud jde o argument, který navrhovatel vyvozuje z okolnosti, že požadované dokumenty a první rozhodnutí o odepření zcela spadají do působnosti Smlouvy o ES, a nikoliv do působnosti společné zahraniční a bezpečnostní politiky, stačí uvést, že taková okolnost nebyla v projednávaném případě prověřena. Jak zdůraznila Rada, rozhodnutí 2002/848, na jehož základě byl navrhovatel zapsán na sporný seznam, je totiž úzce spjato se společným postojem Rady 2002/847/SZBP ze dne 28. října 2002, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu a zrušuje společný postoj 2002/462/SZBP (Úř. věst. L 295, s. 1).

43 Zatřetí, co se týče zvláštního zájmu, který měl navrhovatel na seznámení se s dokumenty, jejichž předání bylo požadováno, je třeba zdůraznit, že jak právem uvedl Soud v bodě 50 napadeného rozsudku, cílem nařízení č. 1049/2001 je poskytnout široké veřejnosti právo na přístup k dokumentům orgánů, a nikoliv stanovit pravidla určená k ochraně zvláštního zájmu, který může mít určitá osoba na přístupu k některému z dokumentů.

44 To vyplývá zejména z čl. 2 odst. 1, čl. 6 odst. 1 a čl. 12 odst. 1 uvedeného nařízení, jakož i z názvu a ze čtvrtého a jedenáctého bodu odůvodnění tohoto nařízení. První z těchto ustanovení totiž zaručuje právo na přístup bez rozdílu všem občanům Unie a všem fyzickým a právnickým osobám, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, druhé ustanovení upřesňuje v tomto ohledu, že žadatel nemusí uvádět důvody své žádosti. Článek 12 odst. 1 stanoví, že orgány „zpřístupní" veřejnosti dokumenty v co nejširším měřítku v elektronické formě nebo prostřednictvím rejstříku. Název

nařízení č. 1049/2001, jakož i čtvrtý a jedenáctý bod odůvodnění tohoto nařízení také zdůrazňují, že cílem tohoto nařízení je zpřístupnit dokumenty „veřejnosti".

45 Analýza prací, které vedly k přijetí nařízení č. 1049/2001 ostatně ukazuje, že byla zkoumána možnost rozšířit předmět tohoto nařízení stanovením, že se zohlední některé zvláštní zájmy, kterých se může dovolávat určitá osoba za účelem získání přístupu ke zvláštnímu dokumentu. Třicátý první pozměňovací návrh obsažený v legislativním návrhu uvedeném ve zprávě Výboru pro občanská práva a svobody, spravedlnost a vnitřní věci Evropského parlamentu tak zejména navrhoval vložení nového čl. 4 odst. 1a do návrhu Komise uvedeného v bodě 38 tohoto rozsudku, podle něhož „[p]ři přezkumu zvláštního zájmu na zpřístupnění dokumentu orgán zohlední také zájem dovolávaný žadatelem, stěžovatelem nebo jinou oprávněnou osobou, která má zájem nebo povinnost ve věci". Sedmý pozměňovací návrh obsažený ve stanovisku Petičního výboru Evropského parlamentu uvedeném v téže zprávě měl také za cíl vložení jednoho odstavce do článku 1 zmíněného návrhu Komise za účelem stanovení, že „[ž]adatel, stěžovatel nebo jakákoliv jiná fyzická nebo právnická osoba, jejíž práva, zájmy nebo povinnosti jsou ve věci dotčeny (účastník řízení v této věci) mají také právo na přístup k dokumentu, který není přístupný veřejnosti, ale který může mít vliv na přezkum věci jak je stanoveno v tomto nařízení a v ustanoveních přijatých orgány". Avšak v tomto ohledu je nutno konstatovat, že žádný z takto formulovaných návrhů nebyl převzat do ustanovení nařízení č. 1049/2001.

46 Ze znění čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení mimoto vyplývá, že pokud jde o výjimky z práva na přístup uvedené v tomto ustanovení, je orgán povinen odepřít tento přístup, pokud by zpřístupnění dokumentu veřejnosti mohlo poškodit zájmy, které zmíněné ustanovení chrání, aniž by bylo na rozdíl od toho, co stanoví zejména odstavec 2 téhož článku, v tomto případě namístě vyvažovat požadavky spojené s ochranou zmíněných zájmů a požadavky vyplývající z jiných zájmů.

47 Z výše uvedeného vyplývá, že Soud v bodě 52 napadeného rozsudku právem rozhodl, že zvláštní zájem žalobce na tom, aby dosáhl předání dokumentů, nemůže být zohledněn orgánem, který má rozhodnout, zda by zpřístupnění dokumentů veřejnosti by poškodilo zájmy chráněné čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001, a v takovém případě odepřít požadovaný přístup.

48 I kdyby navrhovatel, jak tvrdí, měl právo být podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění vzneseného proti němu z důvodu jeho zápisu na sporný seznam a toto právo s sebou neslo přístup k dokumentům, kterými disponuje Rada, stačí tudíž uvést, že takové právo nemůže být vykonáno specificky, jak právem rozhodl Soud v bodech 52 až 55 napadeného rozsudku, využitím mechanismů přístupu veřejnosti k dokumentům zavedených nařízením č. 1049/2001.

49 S ohledem na výše uvedené musí být první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku prohlášena za neopodstatněnou.

50 To platí také o druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z údajného porušení práv obhajoby z důvodu, že Soud neodpověděl na argument žalobce vycházející z porušení práva být podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění vzneseného proti němu. V tomto ohledu totiž stačí uvést, jak již vyplývá z bodu 48 tohoto rozsudku, že zmíněný argument byl Soudem důkladně přezkoumán a odmítnut v bodech 52 až 55 napadeného rozsudku.

51 Ve třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatel dovolává údajného porušení svého práva na účinnou soudní ochranu proti zásahu do jeho práva být podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění vzneseného proti němu z důvodu, že byl zapsán na sporný seznam.

52 V tomto ohledu je třeba nicméně uvést, že jak vyplývá z bodu 48 tohoto rozsudku, i kdyby bylo takové právo na informace prokázáno, nemůže být vykonáno specificky využitím mechanismů přístupu k dokumentům, které stanoví nařízení č. 1049/2001. Z toho plyne, že případné porušení takového práva nemůže vyplývat z rozhodnutí o odepření přijatého podle tohoto nařízení, ani tudíž vést k soudnímu rozhodnutí, jímž by bylo vyhověno žalobě na neplatnost takového rozhodnutí. V důsledku toho musí být třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku také prohlášena za neopodstatněnou.

53 Z výše uvedeného vyplývá, že první důvod dovolávaný navrhovatelem na podporu jeho kasačního opravného prostředku není opodstatněný v žádné ze tří částí, a proto musí být zamítnut v plném rozsahu.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení práva na přístup k dokumentům z důvodu nesprávného výkladu čl. 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 a nesprávného použití odstavce 6 téhož článku

— Argumentace navrhovatele

54 V první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že Soud nesprávně použil výjimku založenou na ochraně veřejného zájmu, pokud jde o veřejnou bezpečnost, stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážce nařízení č. 1049/2001, a proto porušil jeho právo na přístup k dokumentům.

55 Analýza, kterou provedl Soud v bodech 77 až 81 napadeného rozsudku, podle níž jakákoliv informace, kterou disponují veřejné orgány, týkající se osob podezřelých z terorismu, musí již pojmově zůstat v tajnosti, je v rozporu s požadavkem vykládat výjimky z pravidla restriktivně a způsobuje, že zásada transparentnosti se vůbec neuplatní.

56 Ve druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel uplatňuje, že Soud nesprávně použil také výjimku založenou na ochraně veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy, stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) třetí odrážce nařízení č. 1049/2001.

57 Zaprvé, také výklad, který přijal Soud v bodě 79 napadeného rozsudku v tomto ohledu, je v rozporu s požadavkem restriktivního výkladu jakékoliv výjimky.

58 Zadruhé, vzhledem k tomu, že Soud v bodech 80 a 81 napadeného rozsudku vyšel z nesprávného předpokladu, že dotčené dokumenty pocházely ze třetích států, ačkoli se jednalo o dokumenty členských států, nesprávně vyložil pojem „mezinárodní vztahy", když použil tento pojem na informace předané členskými státy Radě, zatímco zmíněný pojem se vztahuje pouze na vztahy mezi Unií a třetími státy.

59 Zatřetí, konstatování Soudu, že odepření přístupu k požadovaným dokumentům je odůvodněno tím, že spolupráce Unie a třetích států musí zůstat v tajnosti, je nesprávné, jelikož existence takové spolupráce s Filipínskou republikou je veřejně známá.

60 Ve třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že Rada byla oprávněna odepřít sdělení totožnosti třetích států, které poskytly dokumenty tomuto orgánu, ačkoli jeho žádost a první rozhodnutí o odepření se zjevně týkaly totožnosti členských států. Soud tak nesprávně použil čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001, když opomenul přezkoumat odepření částečného přístupu, které bylo proti žalobci namítáno, a uložit za něj sankce.

— Závěry Soudního dvora

61 Jak vyplývá z článku 1 nařízení č. 1049/2001, čteného zejména ve světle čtvrtého bodu odůvodnění téhož nařízení, účelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům, kterými disponují orgány.

62 Ze zmíněného nařízení, zejména z jeho jedenáctého bodu odůvodnění a článku 4, který stanoví režim výjimek v tomto ohledu, nicméně vyplývá, že právo na přístup k dokumentům podléhá také určitým omezením založeným na důvodech veřejného nebo soukromého zájmu.

63 Jelikož se takové výjimky odchylují od zásady zpřístupnění dokumentů veřejnosti v co největší míře, musí být, jak právem připomenul navrhovatel, vykládány a použity restriktivně (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Nizozemsko a van der Wal v. Komise, bod 27).

64 Je třeba nicméně v tomto ohledu připomenout, jak vyplývá již z bodu 34 tohoto rozsudku, že taková zásada restriktivního výkladu nebrání tomu, aby pokud jde o výjimky týkající se veřejného zájmu uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení

č. 1049/2001, Rada měla určitý prostor pro uvážení za účelem určení, zda zpřístupnění dokumentu veřejnosti by poškodilo zájmy chráněné tímto ustanovením. Z důvodů vylíčených Soudním dvorem v rámci přezkumu prvního důvodu kasačního opravného prostředku je přezkum legality rozhodnutí o odepření přístupu k dokumentu namítaného Radou z důvodu jedné ze zmíněných výjimek, vykonaný Soudem, omezen na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, jakož i neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci.

65 Na základě těchto úvodních úvah je namístě konstatovat, že pokud jde o první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku, v rozporu s tím, co tvrdí navrhovatel, a v souladu s tím, co právem uplatňuje Rada, se Soud v bodech 77 a 78 napadeného rozsudku nedopustil žádného nesprávného právního posouzení.

66 Vzhledem k tomu, že Soud měl v bodě 77 zmíněného rozsudku za to, že je možno snadno připustit, že dokumenty, kterými disponují veřejné orgány, týkající se osob nebo entit podezřelých z terorismu a jež spadají do kategorie citlivých dokumentů ve smyslu článku 9 nařízení č. 1049/2001, nesmí být zpřístupněny veřejnosti, neboť jinak by byla narušena účinnost operativního boje proti terorismu, a tak by byla porušena ochrana veřejné bezpečnosti, mohl totiž v bodě 78 téhož rozsudku právem dojít k závěru, že Rada se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když odepřela přístup k požadovaným dokumentům z důvodu, že jejich zpřístupnění by poškodilo veřejný zájem, pokud jde o veřejnou bezpečnost.

67 Co se týče druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z nesprávného uplatnění výjimky týkající se mezinárodních vztahů uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, je třeba naproti tomu bez dalšího připustit, aniž by bylo třeba přezkoumat další argumenty dovolávané navrhovatelem v rámci této části zmíněného důvodu, že Soud tím, že založil své uvažování na okolnosti, že dokumenty poskytly Radě třetí státy, zatímco ze spisu vyplývá, jak

ostatně připustila i Rada, že se jednalo o dokumenty členských států, se ve svém rozsudku dopustil zkreslení skutkového stavu.

68 Je navíc zřejmé, že zmíněné zkreslení mělo v projednávaném případě za důsledek, že uvažování uvedené v bodech 79 až 81 napadeného rozsudku, na jehož základě Soud dospěl v bodě 82 zmíněného rozsudku k závěru, že Rada se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že zpřístupnění požadovaného dokumentu by mohlo poškodit veřejný zájem, pokud jde o mezinárodní vztahy, bylo ve velkém rozsahu vadné.

69 Podle ustálené judikatury může být takové zkreslení skutkového stavu dovoláváno v rámci kasačního opravného prostředku a vést ke zrušení rozsudku postiženého takovou vadou.

70 V projednávaném případě je nicméně třeba uvést, že jak vyplývá z bodů 65 a 66 tohoto rozsudku, Soud právem rozhodl, že první rozhodnutí o odepření se platně opíralo o výjimku týkající se veřejného zájmu, pokud jde o veřejnou bezpečnost, uvedenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážce nařízení č. 1049/2001.

71 Je nutno tudíž konstatovat, že i kdyby Soud nezkreslil skutkový stav v rozsahu popsaném v bodě 67 tohoto rozsudku a i kdyby v tomto případě došel k závěru, že Rada se neprávem opřela o výjimku týkající se veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy, takový závěr by nemohl vést ke zrušení prvního rozhodnutí o odepření Soudem, neboť toto rozhodnutí by totiž bylo nadále odůvodněno výjimkou týkající se veřejného zájmu, pokud jde o veřejnou bezpečnost.

72 S ohledem na výše uvedené je namístě konstatovat, že zkreslení skutkového stavu, kterým je postižen napadený rozsudek, nemělo za důsledek ovlivnění výroku zmíněného rozsudku, takže není namístě jej z tohoto důvodu zrušit (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 1. června 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya v. Komise, C-442/03 P a C-471/03 P, Sb. rozh. s. I-4845, body 133 a 134).

73 Ve třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatel také dovolává zkreslení skutkového stavu, kterého se dopustil Soud tím, že zaměnil členské státy za třetí státy. Tvrdí, že z důvodu této záměny Soud neuložil sankci za odepření částečného přístupu namítané prvním rozhodnutím o odepření, pokud jde o totožnost států, které předaly Radě dokumenty.

74 V tomto ohledu stačí nicméně uvést, že v rozporu s tím, co tvrdí navrhovatel, zmíněná záměna neměla žádný vliv na uvažování, které vedlo Soud v bodě 99 napadeného rozsudku k rozhodnutí, že Rada právem odepřela sdělení totožnosti států, které byly původci dotčených dokumentů.

75 Jak vyplývá z bodů 95 až 97 zmíněného rozsudku, Soud totiž založil své uvažování v tomto ohledu na okolnosti, že jak vyplývá z čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, ustanovení dovolávaného Radou v prvním rozhodnutí o odepření, citlivé dokumenty mohou být zpřístupněny pouze se souhlasem jejich původce, přičemž v projednávaném případě tento souhlas chyběl. Přitom jak uvedl generální advokát v bodech 58 a 59 svého stanoviska, zmíněný čl. 9 odst. 3 se použije stejným způsobem bez ohledu na to, zda je původcem dokumentu členský, nebo třetí stát.

76 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý důvod dovolávaný navrhovatelem na podporu jeho kasačního opravného prostředku není opodstatněn v žádné části, a proto musí být zamítnut v plném rozsahu.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

— Argumentace navrhovatele

77 Navrhovatel nejprve uplatňuje, že pokud jde o obě výjimky dovolávané Radou k odůvodnění odepření přístupu k dotčeným dokumentům, Soud se neprávem spokojil, jak vyplývá z bodů 62 a 65 napadeného rozsudku, s příliš stručným a stereotypním odůvodněním obsaženým v tomto ohledu v prvním rozhodnutí o odepření, které doplnil svým vlastním odůvodněním v bodech 77, 80 a 81 zmíněného rozsudku.

78 Co se dále týče odepření částečného přístupu, Soud se spokojil také s odůvodněním v podobě formálního ustanovení, čímž porušil článek 253 ES, jak vyplývá z bodu 63 napadeného rozsudku.

79 Konečně, pokud jde o odepření zpřístupnění totožnosti členských států, které sdělily dotčené informace, záměna, kterou provedl Soud, mezi členskými státy a třetími státy měla za důsledek, že Soud vůbec nepřezkoumal odůvodnění, podle kterého by zpřístupnění totožnosti dotčených států ohrozilo veřejný zájem, pokud jde o veřejnou bezpečnost nebo mezinárodní vztahy, přičemž takový nedostatek přezkumu představuje porušení jak článku 253 ES, tak článku 230 ES.

— Závěry Soudního dvora

80 Jak vyplývá z ustálené judikatury, odůvodnění vyžadované článkem 253 ES musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat

úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz zejména výše uvedený rozsudek Interporc v. Komise, bod 55 a citovaná judikatura).

81 V projednávaném případě Soud správně použil tyto zásady a nedopustil se nesprávného právního posouzení, když měl za to, že přes stručnost, jak pokud jde o odepření úplného přístupu, tak co se týče odepření částečného přístupu k dokumentům, jejichž sdělení je požadováno, zůstává odůvodnění prvního rozhodnutí o odepření přiměřeným ve vztahu ke souvislostem věci a dostatečným k tomu, aby žadatel mohl posoudit důvody odepření přístupu a Soud vykonat přezkum legality, který mu přísluší.

82 Jak totiž Soud právem rozhodl v bodech 62 a 63 napadeného rozsudku a jak Rada uplatňuje před Soudním dvorem, tato stručnost je odůvodněna zejména nezbytností nepoškodit citlivé zájmy chráněné výjimkami z práva na přístup stanovenými v čl. 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2201 prozrazením informací, jež mají právě tyto výjimky chránit.

83 Nezbytnost, aby orgány nezmínily informace, které by tak nepřímo poškodily zájmy, jež mají zmíněné výjimky chránit, je zdůrazněna zejména v čl. 9 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. První z těchto ustanovení totiž stanoví, že každé rozhodnutí některého orgánu o odepření přístupu k citlivému dokumentu je odůvodněno způsobem, který nepoškodí zájmy, jež chrání článek 4 nařízení

č. 1049/2001. Druhé ze zmíněných ustanovení zejména stanoví, že pokud je činěn odkaz na dokument v rejstříku orgánu, takový odkaz musí být učiněn způsobem, který neohrozí ochranu zájmů uvedených ve zmíněném článku 4.

84 Okolnost, že Soud v rámci přezkumu meritorní stránky sporu zohlednil okolnosti, které výslovně nevyplývají z odůvodnění prvního rozhodnutí o odepření, mezi něž patří okolnosti obsažené v bodech 77, 80 a 81 napadeného rozsudku, na které se odvolává navrhovatel, nemůže ovlivnit výše uvedenou analýzu.

85 Co se týče odůvodnění, o které Rada opřela své první rozhodnutí o odepření, je třeba uvést, že pokud jde o odepření Rady sdělit totožnost států, které jí předaly dokumenty, záměna, kterou provedl Soud, mezi třetími státy a členskými státy neměla dopad na úvahu, kterou provedl tento soud v bodech 64 a 65 napadeného rozsudku za účelem posouzení, zda zmíněné odůvodnění splňuje požadavky článku 253 ES, a učinění závěru o neporušení tohoto ustanovení.

86 Soud v tomto ohledu totiž ve zmíněném bodě 64 odkázal na okolnost, že z odůvodnění prvního rozhodnutí o odepření vyplývá, že jednak dotčené dokumenty jsou citlivými dokumenty ve smyslu článku 9 nařízení č. 1049/2001, a jednak, že orgány, které zmíněné dokumenty vydaly, měly námitky vůči zpřístupnění požadovaných informací v souladu s odstavcem 3 zmíněného článku. Přitom v tomto ohledu je nesporné, že totožnost dotčených států, a zejména otázka, zda se jedná o orgány členských států, nebo třetích států, je nepodstatná.

87 Z výše uvedeného vyplývá, že třetí důvod dovolávaný navrhovatelem na podporu kasačního opravného prostředku není opodstatněný, a proto musí být zamítnut.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení zásady presumpce neviny a práva na účinnou soudní ochranu

— Argumentace navrhovatele

88 Podle navrhovatele Soud svévolně omezil rozsah jeho žaloby, a porušil tak zásadu presumpce neviny.

89 V rozporu s tím, co předpokládá Soud v bodech 50 až 56 napadeného rozsudku, prohlášení právního zástupce navrhovatele učiněné při jednání, podle něhož navrhovatel žádal o získání přístupu pouze k dokumentům, které se ho dotýkají, nemůže vést k závěru, že jeho žádost o přístup měla za cíl získat sdělení těchto dokumentů pouze za účelem, aby mohl uplatňovat svá práva obhajoby v rámci probíhajícího řízení ve věci T-47/03.

90 Navrhovatel uplatňuje, že cílem zmíněné žádosti bylo získat jak pro veřejnost, tak pro něho samotného přístup k dokumentům odůvodňujícím jeho zapsání na sporný seznam. Pouze takový přístup by umožnil účinně napravit porušení zásady presumpce neviny, jehož se stal obětí z důvodu takového zápisu a zveřejnění zmíněného seznamu, vzhledem k tomu, že by tak byla umožněna odpověď veřejnosti a veřejná diskuse, jak v obecném smyslu, tak pokud jde o důkazy údajně svědčící proti němu.

91 Naproti tomu případný přístup navrhovatele ke zmíněným dokumentům v rámci věci T-47/03, na niž odkazuje Soud v bodě 55 napadeného rozsudku, by mu neposkytl účinnou právní ochranu stanovenou v článku 13 EÚLP ve prospěch každé osoby, jejíž práva a svobody zaručené touto úmluvou byly porušeny.

— Závěry Soudního dvora

92 Čtvrtý důvod dovolávaný navrhovatelem na podporu jeho kasačního opravného prostředku spočívá především v dovolávání se porušení zásady presumpce neviny z důvodu jeho zápisu na sporný seznam, který byl následně zveřejněn, a ve tvrzení, že takové porušení může odůvodnit přístup k požadovaným dokumentům, jelikož zpřístupnění zmíněných dokumentů a veřejná diskuse, ke kterým by mohlo dojít ohledně zmíněných skutečností, představují jediný účinný způsob umožňující napravit uvedené porušení.

93 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že takový důvod kasačního opravného prostředku, byť má být jeho cílem poukázat na nesprávné posouzení Soudu, pokud jde o rozsah žaloby, ve skutečnosti zpochybňuje hlavně legalitu prvního rozhodnutí o odepření z důvodu, že toto rozhodnutí veřejnosti nezpřístupnilo dotčené dokumenty, a proto zbavilo navrhovatele účinného prostředku, kterého by se mohl dovolávat z důvodu, že zásada presumpce neviny, která měla být na něho uplatněna, byla porušena.

94 Přitom vzhledem k tomu, že takový důvod nebyl dovoláván před Soudem na podporu žaloby na neplatnost zmíněného rozhodnutí, představuje takový důvod nový důvod, který rozšiřuje předmět sporu, a proto nemůže být vznesen poprvé ve fázi kasačního opravného prostředku.

95 Umožnit účastníku řízení, aby vznesl důvod kasačního opravného prostředku, který nevznesl před Soudem, poprvé až před Soudním dvorem, by totiž znamenalo umožnit mu, aby předložil Soudnímu dvoru, jehož pravomoc je v rámci kasačního opravného prostředku omezena, spor v širším rozsahu, než v jakém jej projednával Soud. V rámci kasačního opravného prostředku je příslušnost Soudního dvora

omezena na posouzení právního řešení důvodů kasačního opravného prostředku projednávaných před soudy prvního stupně (viz zejména rozsudky ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P, Recueil, s. I-1981, bod 59; ze dne 30. března 2000, VBA v. VGB a další, C-266/97 P, Recueil, s. I-2135, bod 79; ze dne 29. dubna 2004, Henkel v. OHIM, C-456/01 P a C-457/01 P, Recueil, s. I-5089, bod 50, jakož i ze dne 21. září 2006, JCB Service v. Komise, C-167/04 P, Sb. rozh. s. I-8935, bod 114).

96 Z toho vyplývá, že čtvrtý důvod dovolávaný navrhovatelem na podporu kasačního opravného prostředku musí být odmítnut jako nepřípustný.

K pátému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení práva na přístup k dokumentům z důvodu nesprávného výkladu čl. 4 odst. 5 a čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001

— Argumentace navrhovatele

97 V první části pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 64 a 96 napadeného rozsudku měl za to, že čl. 4 odst. 5 a čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 povolují odepřít sdělení nejenom obsahu dokumentů pocházejících ze členských států v případě nesouhlasu těchto států, ale také totožnosti států, ačkoli tato informace nemůže být kvalifikována jako „dokument" ve smyslu uvedených ustanovení. Tímto Soud neprávem rozšířil dosah výjimek uvedených v těchto ustanoveních.

98 Mimoto tím, že výklad zmíněných ustanovení Soudem tak znemožňuje identifikovat členský stát, který disponuje dotčenými dokumenty, prakticky zbavuje účinku právo

dotčené osoby obrátit se na vnitrostátní orgány za účelem pokusit se získat přístup k těmto dokumentům podle vnitrostátního práva nebo alespoň způsobuje nepřiměřený zásah do tohoto práva tím, že nutí dotčené osoby, aby zahájily řízení ve všech členských státech, které by mohly disponovat zmíněnými dokumenty.

99 Ve druhé části pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel uplatňuje, že Soud neodpověděl na jeho argument, podle něhož Rada neodůvodnila, proč by zpřístupnění totožnosti dotčených členských států mohlo poškodit veřejný zájem týkající se veřejné bezpečnosti nebo mezinárodních vztahů.

— Závěry Soudního dvora

100 Pokud jde o první část pátého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba bez dalšího uvést, že jak vyplývá z bodů 97 a 98 napadeného rozsudku, nebylo před Soudem zpochybněno a Soud považoval za prokázané, aniž by to bylo zpochybněno v řízení o kasačním opravném prostředku, že jednak dokumenty uvedené v prvním rozhodnutí o odepření jsou citlivé dokumenty, na něž se vztahují ustanovení článku 9 nařízení č. 1049/2001, a jednak, že odepření sdělit totožnost států, jež jsou původci těchto dokumentů, bylo namítáno na základě odstavce 3 tohoto článku s ohledem na skutečnost, že dotčené státy měly námitky vůči zpřístupnění takové informace.

101 Přitom s ohledem na zvláštní povahu citlivých dokumentů čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 upřesňuje, že takové dokumenty se zaznamenávají do rejstříku a uvolňují pouze se souhlasem jejich původce. Jak Soud správně rozhodl v bodě 95 napadeného rozsudku, z uvedených upřesnění vyplývá, že původce citlivého

dokumentu má právo mít námitky vůči tomu, aby byl zpřístupněn nejenom obsah uvedeného dokumentu, ale také vůči tomu, aby byla známa samotná existence takového dokumentu.

102 Zmíněný orgán je tak oprávněn vyžadovat utajení, pokud jde o samotnou existenci citlivého dokumentu, a v tomto ohledu Soud právem vyvodil v bodě 96 napadeného rozsudku, jak uplatňuje Rada před Soudním dvorem, že tento orgán má také právo mít námitky vůči zpřístupnění jeho totožnosti v případě, že by existence uvedeného dokumentu vešla ve známost.

103 Takový závěr, který je tak jediný možný s ohledem na znění čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, lze vysvětlit s ohledem na zvláštní povahu dokumentů uvedených v odstavci 1 tohoto článku, jejichž velmi citlivý obsah odůvodňuje, jak vyplývá z devátého bodu odůvodnění zmíněného nařízení, aby se s nimi zacházelo zvláštním způsobem. Takový závěr nemůže být tudíž považován za nepřiměřený z důvodu, že pro žadatele, proti němuž je namítáno takové odepření přístupu k citlivému dokumentu, tak může být identifikace státu, z něhož pochází tento dokument, obtížnější, či dokonce prakticky nemožná.

104 Vzhledem k tomu, že právní analýza a skutková zjištění provedené Soudem v bodech 95 až 97 napadeného rozsudku mimoto samy o sobě stačí k podepření závěru, k němuž došel tento soud v bodě 99 zmíněného rozsudku, a sice, že Rada byla oprávněna odepřít zpřístupnění totožnosti dotčených států, není nutné přezkoumávat důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného výkladu čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001, jelikož takový výklad nemůže v žádném případě vést ke zpochybnění uvedeného závěru, a proto ani výroku napadeného rozsudku.

105 Co se týče druhé části pátého důvodu kasačního opravného prostředku, je namístě konstatovat, že v rozporu s tím, co tvrdí navrhovatel, byl argument tohoto navrhovatele, podle něhož Rada neprávem neodůvodnila, proč by zpřístupnění

totožnosti dotčených států mohlo poškodit veřejný zájem, pokud jde o veřejnou bezpečnost a mezinárodní vztahy, Soudem důkladně přezkoumán.

106 V tomto ohledu je totiž třeba uvést, že Soud v bodech 64 a 65 napadeného rozsudku rozhodl, že Rada tím, že uvedla v prvním rozhodnutí o odepření čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, z čehož nutně vyplynulo, že dotčené dokumenty jsou citlivými dokumenty, a tím, že se odvolala na námitky dotčených států vůči zpřístupnění jejich totožnosti, umožnila navrhovateli pochopit odůvodnění zmíněného rozhodnutí a Soudu vykonat přezkum tohoto rozhodnutí.

107 Ve zmíněném bodě 64 Soud zejména výslovně zdůraznil, že dvěma kritérii pro použití čl. 9 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 byly jednak skutečnost, že dotčený dokument byl citlivým dokumentem, a jednak okolnost, že původce měl námitky vůči zpřístupnění požadované informace. Soud tak uvedl implicitně, ale nicméně určitě, že má za to, že takové námitky stačí k odůvodnění odepření přístupu k uvedené informaci Radou, aniž by Rada musela posoudit důvody těchto námitek, tudíž ani uvést, jakým způsobem by zpřístupnění této totožnosti mohlo poškodit zájmy chráněné čl. 4 odst. 1 písm. a) téhož nařízení.

108 Vzhledem k tomu, že pátý důvod dovolávaný navrhovatelem na podporu jeho kasačního opravného prostředku není opodstatněný ani v jedné ze dvou částí, musí být zamítnut v plném rozsahu.

109 Z výše uvedeného vyplývá, že důvody dovolávané na podporu kasačního opravného prostředku musejí být prohlášeny, pokud jde o jeden z nich, za nepřípustný, a pokud jde o ostatní, za neopodstatněné, a v důsledku toho musí být kasační opravný prostředek zamítnut.

## K nákladům řízení

110 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatel neměl ve věci úspěch, je namístě posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

**1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**

**2) J. M. Sisonovi se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.